

Reménység az Újszövetségben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 6:26-51; 14:1-3; 1Korinthus 15:12-19, 51-55; 1Thesszalónika 4:13-18

„És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban” (1Jn 5:11-12).

Az újszövetségi írók görögül írtak ugyan, de Lukács kivételével mindannyian zsidók voltak, akik nem a görög, pogány elgondolás szerint, hanem az embert egységnek tartó héber perspektívából tekintettek az emberi természetre.

Krisztus és az apostolok számára tehát a keresztények reménysége nem volt újdonság, a pátriárkák és a próféták ősi hite bontakozott ki benne. Krisztus például megemlítette, hogy Ábrahám látta az Ő napját és örült (Jn 8:56). Júdás kijelentette, hogy Énók a második adventről profétált (Júd 14-15). *A zsidókhöz írt levélben* pedig az áll, hogy a hithősök vártak a mennyei jutalomra, amit nem kaphattak meg addig, amíg mi is el nem nyerjük azt (Zsid 11:39-40). Semmi értelme nem lenne ennek a kijelentésnek, ha a lelkük már a mennyben volna az Úrral.

János cáfolja a lélek halhatatlanságának elméletét, amikor kiemeli, hogy csak azoknak van örök élete, akik Krisztusban vannak (1Jn 5:11-12). Valóban nincs örök élet a Krisztussal való üdvözítő kapcsolat nélkül. Az újszövetségi reménység tehát Krisztus-központú, ez az egyetlen remény arra, hogy halandóságunk egy nap majd halhatatlanságárra változik.

AZ ÉLETEN TÚLMUTATÓ REMÉNYSÉG

Hérodotosz (Kr. e. 5. század), ókori görög történetíró írt egy törzsről, akik a gyermekek születésekor gyászoltak, tekintettel a sok szenvedésre, amit a kicsiknek majd át kell élniük, amíg felnőttkorba érnek. Számunkra ez igen furcsának tűnik, de van benne logika. Évezredekkel később, a 20. század elején egy ilyen hirdetést tettek közzé Amerikában: „Miért élnél, ha 10 dollárért eltemethetnek?” Nehéz lehet az élet még akkor is, ha hiszünk Istenben és az örök élet reményében, de képzeljük el, hogy milyen gyötrelmes azoknak, akiknek semmi reményük nincs ezen a rövid, általában bajokkal teljes életen túl! Több szekuláris író is foglalkozott az emberi lét értelmetlenségével. Mind meg fogunk halni, ráadásul ennek tudata az egész életünket végigkíséri. Éppen ez teszi az általában amúgy is nehéz, szomorú emberi létet önmagában is látszólag értéktelenné, hiábavalóvá. Egy gondolkodó szerint az emberek csak „szétmálló csontokra rakódott, romlásnak induló húsdarabok”. Morbid felvetés, de aligha vitatható. Természetesen mindezzel ellentétben áll a *Jézusban* való örök élet bibliai ígérete. Éppen ez a kulcs: *Jézusban* van a reménységünk, abban, amit halála és feltámadása révén felkínál. Máskülönben milyen reményünk lehetne?

Olvassuk el 1Kor 15:12-19 szakaszát! Pál szerint mennyire kapcsolódik Krisztus feltámadásához a mi feltámadásunk reménye?

Pál félreérthetetlenül kijelenti, hogy a feltámadásunk elválaszthatatlanul kötődik Krisztuséhoz. Ha mi nem támadnánk fel, az azt jelentené, hogy Krisztus nem támadt fel, akkor pedig mi a helyzet? „...hiábavaló a ti hiteitek; még bűneitekben vagytok” (1Kor 15:17). Más szóval: ha meghalunk, halottak maradunk, még hozzá örökre, tehát minden teljesen értelmetlen. Pál majdhogynem ugyanezt mondja 1Kor 15:32 versében: „...mi hasznom abból? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk” (ÚRK)! Amennyiben csupán szén-alapú protoplazmaként létezőnk és mindössze hetven év jut nekünk (ha szerencsések vagyunk; valamivel több, ha nem dohányzunk és nem eszünk túl sok hamburgert), akkor elég sötét a helyzet. Nem csoda, hogy Ellen White így ír: „A menny minden áldozatot megér, mert mindent elvesztünk, ha azt elveszítjük” (*Sons and Daughters of God*. 349. o.).

Gondoljunk bele, mekkora érték a remény és a hit! Miért kell Isten kegyelméből megtennünk mindent, amit lehet, hogy megőrizzük a reménységünket?

„ISMÉT ELJÖVÖK”

Olvassuk el Jn 14:1-3 verseit! Csaknem kétezer éve ígérte meg Jézus, hogy visszajön. Hogyan segíthetünk másoknak is megérteni, hogy ez az ígélet ma, messze attól a kortól, amelyben ezt Jézus kijelentette, a mi generációnk számára is éppen annyira aktuális, még ha ennyi idő telt is el azóta (ami valójában nem számít)?

A jelenések könyvében négyszer jelentette ki Jézus, hogy „*eljövök hamar*” (Jel 3:11; 22:7, 12, 20). Gyors visszatérésének várása hajtotta az apostoli egyház misszióját, évszázadokon át megszámlálhatatlanul sok keresztény életét töltötte be reménységgel. Azonban a nemzedékek sorban meghaltak, Jézus pedig még nem tért vissza. Ezért sokan kérdezik: *Meddig kell még hirdetnünk, hogy „Jézus hamarosan visszajön”?* Vajon az Úr szavai nem reális várakozást keltettek volna (lásd 2Pt 3:4)? Számos keresztény panaszkodott már, amiért „késik” az Úr (vö. Mt 25:5). Viszont honnan tudjuk, hogy valóban „késlekedik”? Mikor lett volna a „megfelelő” idő a visszatérésére? Talán ötven, vagy százötven, vagy kétszáz éve? Valójában egyedül a bibliai ígélet számít, hogy „*Nem késik az ígérettel az Úr, még ha némelyek késelemnek tartják is, hanem hosszútűrő irántatok, nem akarva, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson*” (2Pt 3:9, ÚRK). Jézus mennybemenetele óta hosszú évszázadok teltek el, de az ígélet továbbra is, ma is érvényes! Mindannyiunk élete rövid (Zsolt 90:10), ami után öntudatlanul pihenünk a sírban (Préd 9:7, 12), majd jön a végső feltámadás, amikor már nem lesz több lehetőség változtatni a sorsunkon (Zsid 9:27). A halottak (amint a 3. tanulmányban is szó volt róla) öntudatlanul alsznak, a második advent ezért mindenki számára a halál után mintha egy-két pillanat lenne. Egyaránt azt tapasztaljuk (mint Isten népe minden korban), hogy a halálunk után csak egy pillanat és Krisztus visszatér. Ez elég hamar lesz, nem igaz? Minden egyes nap közelebb visz bennünket ahhoz, amikor az Úr Jézus Krisztus dicsőségben megjelenik az ég felhőiben. Noha nem tudjuk, *mikor* jön el, abban biztosak lehetünk, hogy vissza fog jönni, és valójában csak ez számít.

Egy lelkész arról prédikált, hogy nem foglalkozik vele, mikor tér vissza Krisztus, csak azzal, hogy *valóban* visszajön. Mennyire érthető számunkra ez a logikai következtetés? Hogyan segíthet, ha már esetleg elcsüggesztett volna, hogy még mindig csak várunk rá?

„ÉN FELTÁMASZTOM”

Jézus egyik csodája az volt, amikor egy kevés kenyérből és néhány halból ötezer embert megvendégtelt (Jn 6:1-14). Észrevette, hogy az emberek királlyá akarják tenni (Jn 6:15), ezért a tanítványjaival később áthajózott a Galileai-tenger túlsó partjára. Másnap azonban a tömeg oda is követte. Ott mondta el az élet kenyeréről szóló híres prédikációját, külön kihangsúlyozva az örök élet ajándékát (Jn 6:22-59).

Olvassuk el Jn 6:26-51 szakaszát! Hogyan kapcsolta össze Jézus az örök élet ajándékát az igazak végső feltámasztásával?

Prédikációjában Jézus három alapvető fogalmat emelt ki az örök élet vonatkozásában. Először is önmagát így nevezte: „*az Isten kenyere, amely a mennyből száll alá, és életet ad a világnak*” (Jn 6:33, 58). Amikor kijelentette, hogy „*Én vagyok [görögül egó eimi] az élet kenyere*” (Jn 6:35, 48, ÚRK), az ószövetségi nagy „VAGYOK”-ként utalt önmagára (2Móz 3:14). Másodszor arról is beszélt, hogy Ő ad örök életet: „*aki hozzám jön*” és „*aki hisz bennem*”, az részesül ebben az áldásban (Jn 6:35, ÚRK). Végül pedig a halhatatlanság ajándékát összekötötte a végső feltámasztással. Háromszor is biztosította hallgatóit: „*én feltámasztom az utolsó napon*” (Jn 6:54, ÚRK; lásd még 40. és 44. vers).

Ezt a különleges ígéretet is adta: „*Bizony, bizony mondom nektek, aki hisz, annak örök élete van*” (Jn 6:47, ÚRK). Az örök élet ajándéka tehát már a jelenben is valóságos. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a hívő nem hal meg, mert a „*feltámasztom*” (Jn 6:54) kifejezésbe beleértendő, hogy a halál után kel újból életre.

Világos a kép: Krisztus nélkül nincs örök élet. Miután elfogadtuk Őt és örök életet nyertünk, halandóként most még továbbra is a halál uralma alatt vagyunk. Azonban a második adventkor Jézus majd feltámaszt, akkor adja meg nekünk a halhatatlanság ajándékát – ami már most a miénk. Biztos az ígéret, nem mintha a lélek halhatatlan volna, hanem mert hit által Jézus igazságában részesülünk.

Gondolkozzunk még Jézusnak azon a kijelentésén, hogy ha hiszünk benne, *már most* örök életünk van! Hogyan segíthet ez az ígéret megbirkózni azzal, hogy most halandók vagyunk – igaz, csak ideiglenesen?

A TROMBITA HANGJÁRA

A Thesszalonikában élő hívők úgy gondolták, hogy kizárólag azok kapnak örök életet, akik a második adventig életben maradnak. „Nagy gonddal óvták barátaik életét, nehogy meghaljanak és elveszítsék azt az áldást, amelyben Uruk eljövetelekor részesülni reméltek. De a halál szereteteik közül egyiket a másik után ragadta el. Aggódva tekintettek haldokló szeretteik arcára, mert nem remélték, hogy az eljövendő életben találkozhatnak” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 171. o.).

1Thessz 4:13-18 verseiben hogyan igazította helyre Pál ezt az elgondolást?

A történelem során sokan hajlamosak voltak többet belegondolni az „előhozza azokat, akik elaludtak a Jézus által övele együtt” (1Thessz 4:14) kifejezésbe annál, mint ami a szövegben benne van. A lélek halhatatlanságát vallók közül többen azt érzékeltetik, hogy második adventjekor Krisztus magával hozza a mennyből a meghalt igazak lelkeit, akik már ott vannak Istennel. Szerintük ezek a halottak akkor visszatérhetnek a feltámadott testükbe. Ez a magyarázat azonban nem áll összhangban Pál általános tanításával e témában.

A vers igazi jelentésével kapcsolatban olvassuk el egy nem adventista teológus magyarázatát! „A gyülekezetük meghalt tagjait gyászoló thesszalonikai keresztényeknek azért lehet reménysége, mert Isten »előhozza« őket, vagyis feltámasztja az elhunyt hívőket, hogy ott legyenek Krisztus visszatérésekor, »övele együtt«. Ebből az következik, hogy a meghalt hívők egyáltalán nem lesznek hátrányban Krisztus *parousiája* idején, hanem »övele együtt« lesznek, az élő hívőkkel egyformán részesülnek Krisztus visszatéréseinek dicsőségében” (Jeffrey A. D. Weima: *1-2Thessalonians. Baker Exegetical Commentary on the New Testament*. Grand Rapids, MI, 2014, 319. o.).

Hogyha a meghalt igazak lelkei már az Úrral lennének a mennyben, Pálnak nem kellett volna a keresztények reménységeként utalni a végső feltámadásra. Mondhatta volna, hogy az igaz halottak már az Úrral vannak. Ő viszont így fogalmazott: „*akik elaludtak*” (1Thessz 4:14) Jézusban, azok feltámadnak a halálból az idők végén.

A végidei feltámadás reménysége vigasztalást jelentett a szomorkodó thesszalonikai hívőknek, és ugyanez a reménység segít nekünk is, hogy bizalommal álljunk ki a fájdalmas időket, amikor a halál hideg szorítása elragadja tőlünk szeretteinket.

ÖRÖKRE SZÓLÓ TALÁLKOZÁS

Olvassuk el 1Kor 15:51-55 szakaszát! Milyen „titokról” (51. vers) beszél itt Pál?

Bizonyos ismert prédikátorok szerint ez a „titok” az egyház „titkos elragadtatása”, aminek hét évvel Krisztus dicsőséges visszatérése előtt kell megtörténnie. Ennek során Isten hirtelen, csendben és titokban elragad a mennybe húséges keresztényeket, miközben mindenki más itt marad, azon tűnődve, hogy mi történhetett velük. Szerintük lesznek, akik az autóban maradnak, ahonnan hirtelen eltűnik a sofőr, mert elragadtatott a mennybe, csak „a ruhája marad ott”. Ezt a hamis tanítást emberek millióinak hirdeti a tizenhat kötetes „Az otthagytok” sorozat is, amiből négy filmet készítettek.

Természetesen egyetlen bibliai szakasz sem támasztja alá az elragadtatás és a második advent közötti mesterséges különbségtevést. A Pál által itt említett „titok” egyszerűen az élő igazak átváltozására utal, akik Krisztus visszatérésekor csatlakoznak a feltámadott igazakhoz. Ez az „elragadtatás”. Nincs „titkos elragadtatás”, mert a második adventet minden élő ember látni fogja (Jel 1:7), és a halottak feltámadása, valamint az élők átváltozása egyaránt a trombita hangjára történik meg, amikor Krisztus visszajön (1Kor 15:51-52).

Krisztus második adventjekor lesz a legnagyobb találkozás. Az élő igazak átváltoznak „Nagy hirtelen, egy szempillantásban” (1Kor 15:52). Isten hangjára megdicsőülnek, ekkor teszi őket halhatatlanná az Úr, és a feltámadt szentekkel együtt elragadtatnak, hogy a levegőben találkozzanak vele. Angyalok „egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Mt 24:31, ÚRK).

„A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. Barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, úgy találkoznak, hogy soha többé el ne váljanak. Most boldogan énekelve együtt emelkednek fel Isten városába” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 551. o.).

Nagyszerű ígéret ez, annyira különbözik mindentől, amivel eddig találkozhattunk, hogy talán nehéz megragadni. Viszont gondoljunk csak arra, hogy milyen hatalmas a kozmosz vagy mennyire elképesztően bonyolult az élet! Isten bámulatos erejét bizonyítja a teremtés. Vajon Ő ne lenne képes arra, hogy a második adventkor átváltoztassa az élőket és feltámassza a halottakat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A thesszalonikai levelek” c. fejezet, 169-177. o.; „Felhívás magasabb rendű életre” c. fejezetből 210-212. o.

„A rómaiak jól ismerték a keresztények reménységét, hogy egy nap majd testben feltámadnak, előjönnek a sírból, ezért minden módon igyekeztek a reményeiket gúnyolni és akadályozni. A Galliában Kr. u. 177-ben történt üldözésről szóló beszámolóban az áll, hogy a mártírokat kivégezték, majd a testüket hat napig temetetlenül hagyták, utána elégették őket, a hamvaikat pedig a Rajnába szórták. »Majd meglátjuk, hogy feltámadnak-e« – mondták állítólag a rómaiak” (Stephen Cave: *Immortality: The Quest to Live Forever and How It Drives Civilization*. New York, 2012, Crown Publishers, 104-105. o.). Ez a történet a hitetlenségről, ha mégoly drámai is volt, semmit nem bizonyított a feltámadás bibliai ígéretével kapcsolatban, teljesen értelmetlen. A Jézust a halálból feltámasztó erő velünk is képes megtenni azt, bármi történjen a testünkkel. Szintén ez az erő teremtette meg és tartja fenn az egész kozmoszt, tehát biztosan képes átváltoztatni az élőket és feltámasztani a halottakat. „»...Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt« – írta Pál. Sokan úgy magyarázzák e részt, hogy Krisztus az alvókat magával hozza a mennyből, de Pál úgy értette, hogy amiként Krisztus feltámaszt halottaiból, úgy az Isten az elaludt szenteket előhívja sírjukból és magával viszi a mennybe. Mily drága vigasz! Dicsőséges remény nem csupán a thesszalonikai gyülekezet, hanem minden keresztény számára, bárhol is legyen” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 171-172. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „A halál eltöröl... Teljesen eltűnünk, nyomunk sem marad, ettől eléggé értelmetlennek tűnik az életet” – mondta valaki. Viszont miért remélhetjük, hogy mégsem értelmetlen az életünk?
- 2) Hogyan hozhatjuk összhangba azt, hogy a tökéletesség felé kell haladnunk (Fil 3:12-16), viszont csak Krisztus második adventjékor kapunk romolhatatlan, büntelen természetet (1Kor 15:50-55)?
- 3) Mit mondhatunk annak, aki a „titkos elragadtatásban” hisz, miért nem helytálló ez az elképzelés?
- 4) Olvassuk el újból 1Kor 15:12-19 szakaszát! Mi a bizonyíték ebben a részben arra, hogy a halottak nem a mennyben vannak Jézussal, hanem alszanak? Mi értelme lenne ennek a kijelentésnek, ha a halottak már most a mennyben volnának?

REMÉNYIK SÁNDOR: AKAROM

Akarom: fontos ne legyek magamnak.

A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kalász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhét ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
Legyek a fáradt pillákon az álom.
Legyek a délibáb, mely megjelen
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,
Legyek a délibáb a rónaságon.
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajtás fel a magas égig,
Legyek a drót, min üzenet megy végig
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit tengerbe visznek mély folyók.
Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.